

ner fremdeles, at der ingen Grund er til at opretholde de temmelig høje Røntninger, som foreslaas for Kommissionen. Vi have ment, at naar selve Loven forudsætter, at de Forretninger, Kommissionen faar at udføre, ikke ere større, end at de kunne forenes med en Høiesteretsassessor og Overretsassessor almindelige Embedsarbejde, maa det siges, at de Røntninger, som foreslaas af os, maa anses for i enhver Henseende passende. 4,000 Kroner til Formanden og 3,000 Kr. for de øvrige Medlemmer maa siges at være en ret anstændig Bindtægt, da det nemlig maa erindres, at det ikke er tænkt som et Honorar for en Virksomhed, der skal optage en Mands hele Tid. Tilbage staar den Paragraf, som den største Interesse klytter sig til, efter at man er bleven nogenlunde enig paa de andre Punkter, nemlig § 19. Den Hovedbetænkelse, som saabel Ordføreren som forskellige af Udvalgets Medlemmer havde mod Forslaget, saaledes som det forelaa fra Mindretallets Side, var den, at vi herved vilde træffe Bestemmelse om Ublaansrenten ud i en ubestemt Fremtid. Jeg anserte, tror jeg, temmelig udførligt de væsentligste Indvendinger, der kunde reises mod en saadan Bestemmelse, og henpegede særlig paa, at det aldeles ikke vilde være i Landbrugets Interesse, at faae en saadan Bestemmelse indsat. Paa dette Punkt er Udvalgets Flertal nu naaet til Overenskomst, idet Bestemmelsen, saaledes som den her foreligger, indskrænkes sig til de Laan, som der ved nærværende Lovs Ikrafttræden indstaa i faste Eiendomme paa første Prioritet. Man stipulerer altsaa Intet for Fremtiden. Efter at denne Overenskomst er naaet, har Udvalgets Flertal ment, at kunne gaa med til Lovens øvrige Indhold. Den anden Indvending, som jeg ved 2den Behandling fremsatte, var jo den, at det mulig vilde være en daarlig Tjeneste at yde forskellige Laantagere, som have ringere Sikkerhed at yde, idet de kunne risikere at faae Laanene opsagte. Dette betragter jeg ingenlunde som afkræftet; men jeg betragter baade mig som Ordfører og Udvalgets Flertal i det Hele taget, der havde denne Betænkelse, som angerløse, efter Folkethingets Afgjørelse ved 2den Behandling; denne Afgjørelse har paalagt os — saaledes opfatter jeg det i alt Fald — den Forpligtelse, at se bort fra denne Hensigtsmæssighedsindvending. Saaledes, som Bestemmelsen nu foreligger, siger den da væsentlig dette, at man herigennem vil udtaale, at man anser det for uehdigt at en af Staten garanteret Anstalt som Livrenteanstalten, paa et Tidspunkt, hvor den almindelige Rente for Ublaans i faste Eiend-

omme mod almindelig god Sikkerhed kun er 4 pCt., da vedblivende at lade en Del Laantagere give 4½ pCt. Man mener, det er urigtigt, fordi man ikke kan skjønne Andet end, at en Anstalt som Livforsikringsanstalten ikke bør have Panter, som den ikke anser for ydende almindelig god Sikkerhed, saaledes at den almindelige Rente — altsaa nu 4 pCt. — kan anses for rimelig Rente herfor. Man anser det for uehdigt, at Anstalten indlader sig paa den Art Forretninger; det vilde være naturligere og rimeligere, hvis Anstalten overhovedet vilde have saadanne Panter, hvis Sikkerhed er mindre betryggende, at den da fordrede en Amortisation — hurtigere eller langsommere — men denne Fremgangsmaade, at fordrø højere Rente, anser man ikke for medholdelig. Jeg tror ikke, det vil volde store Vanskeligheder, at faae denne Sag bragt til en tilfredsstillende Løsning. Det er Udvalget bekendt, at der allerede har fundet en ret omfattende Rente-nedsættelse Sted, siden Sagen fra først af er bleven berørt i Udvalget. Der staar rigtignok endnu en Del tilbage; men en Del af disse Panter ere saaledes, at Anstalten ingenstomhelst Betænkelse vil kunne nære ved at nedsætte Renten til 4 pCt., saasnart Begjæring derom maatte fremkomme. Det Korrekteste vilde muligvis være, at Anstalten uden videre nedsatte Renten for saadanne Laan uden at afvente en saadan Begjæring. Der kan være andre Panter, for hvis Vedkommende Anstalten af forskellige Grunde endnu kan mene det rigtigt at opretholde den højere Rente; men jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at det inden lang Tid vil lykkes i Mindelighed at bringe dette Spørgsmaal til Afgjørelse. Hvad f. Ex. de sænderjydske Panter angaar, hvor det er bekendt, at Anstalten paa Grund af de større Vanskeligheder, der ere forbundne med at administrere disse Laan, ved den Fare, som kan være for Tab, idet Anstalten har Vanskelighed ved at sikke sig tilstrækkelig retskyndig Assistance derved, at disse Laan vedblivende holdes oppe ved 4½ pCt., da negter jeg ikke, at det forekommer mig, at selv om naturligvis danske Pengeninstituter af forskellige Grunde ikke kan begunstige sænderjydske Laantagere fremfor Laantagere i Kongeriget, kunde der dog være Anledning til at tage Hensyn til den særlige Stilling, som vore Landsmænd der indtage, og mulig se bort fra den Betænkelse, som med nogen Føie kunde gøres gjældende her. Jeg betragter det altsaa som en Fordel ved nærværende Lovforslag, at Folgen deraf ogsaa kan blive, at Renten af disse sænderjydske Laan bliver nedsat. Det andet Stykke af § 19,